

Jutta

Brúðarvísa

1. Tit, brúðarfólk góðu, nú lýðið á tað kvæði, sum her skal ljóða um Ísak, patriarchin, og tá hann konu sær fekk og tað góða. Av tí kunnu tit bæði læra tað, at Gud vil vælsigna tykkar hjúnalag, um Hann bert tit óttast og æra.

2. Ábraham heitir á húskall sín, sum frægastur var av monnum: "Tú rætt mær nú hond, og eiðin tín tú svørja skalt mær av sonnum, at hollur og trúgvur tú vera skalt, mær soninum heinta eitt vív útvalt og haðani, eg tær ávísí.

3. Av gentunum Kánaanslandi á tú ongari boð skalt bera, tí sannan Gud tær ei trúgva á, hav onki við tær at gera; men far til tað land, har eg föddur varð, ta rottu gentuna finnur tú har, sum Gud hevur Ísaki ætlað".

4. Sum somir seg, gav Eliesar tað svar: "Eg skal út á ferðina leggja; men um hon nú ikki vil koma við mær, skal son tín so hagar eg eggja?" Men Ábraham svaraði honum tá: "Um tú hevur gjört tað, sum eg legði á, so hevur tí gjört tína skyldu.

5. Tann Gud, meg frá fedraætt kallaði, meg higar til Kánans lét leiða og gav mær tað lyfti, at eftir meg skal fólk mítt hetta landið eiga, sítt einglalið senda við tær hann skal, so ferðin hjá tær kann eydnast væl. Hann sjálvur skal upp bónarorð bera".

6. Tann sveinurin trygdareiðin svór og gjördi seg til at fara. Hann við sær tók bæði fólk og djór, gull, silvur og dýrgripir aðrar. Til Mesopotamiu leiðin ber, og brátt í Nakors staði harðn er, sum Ábraham sagt honum hevði.

7. Ein brunnurin stendur við henda stað, har vildi tann sveinur seg hvíla og hvíldina veita til fólk og fæ, sum tænt hóvdu árla og síðla. Tá komu tær moyggjar úr staðnum har at fáa sær vatn, so sum síður var. So gjöllu hann lítur at teimum.

8. Og síðan til himmalska Harra sín av hjarta í bon sær vendi: "Kom nú og náði tína sýn móti Ábraham, sum meg sendi, so eg til fulnar kann vita tað, at henda gista hon kemur í lag av tínum vilja og ráði.

9. Tann av hesum moyggjun, sum sigur við meg: "Hygg, vatnið skal veita tær linna. Tú drekk nú fyrst sjálvur og leska teg, so skal eg kamelunum brynna". Gævið Gud, at tað má vera hon, sum fær til húsbóna Ábrahams son. Lat tað vera mær eitt tekin"!

10. Men ikki so skjótt var hayd tann bon, so kom Rebekka til brunnin, hon Bethuels dóttir, tann moyggin von, ei fragrari fljóðið varð funnið. Hon kemur at draga sær vatn so fró og hittir Eliesar, við brunnin stóð. So blídliga hann henni heilsar.

11. "Tú gev mær ein vatnssopa", sigur hann, "eg eri so sera tystur". "Ja, fegin", hon sigur við ókunnumann, "tú fá tær nú sjálvur fyrstur,

ímeðan til brunnin eg fara skal og geva kamelunum skjótt og væl, og ongin skal verða svíkin".

12. Hann tigandi stóð og hugdi at, til ongin var eftir, sum tysti, tí hann vildi síggja, um Harrin lét tað henda, sum honum lysti. So henni eitt silvurker hann gav og ringar, sum öllum bóru av, úr dýrasta gulli slignir.

13. Og segði: "Sig mær, góða tú, frá ætt og frá faðiri tínum, og hvar kann eg fáa vistir nú fyrí mær og öllum mínum?" "Betuels dóttir," var hennara svar, "Hjá okkum er innivist fyrí tær og föður til tínar kamelar".

14. Rebekka nú ovfarin gávurnar bar til húsa og uttan at drála. "Hygg, hetta gav fremmandur maður mær, tá ið eg skuldi vatnið hála". Men bróðurin Laban tá undrar seg og fer út til brunnin so beinanveg, har alt var, sum systirin segði.

15. "Vælsigni teg Gud og Harrin nú fyrí gávur og sýndan heiður. Hví stendur so síðla her úti tú? Hjá okkum tú innivist eigur. Til djór tíni fjós nú fáast skal, og fólkini tey skulu sita væl. Nei, tit skulu onki sakna!"

16. Hann bjóðaði öllum til hús við sær, og har varð sett á borðið. Men Eliesar seg undan bar, og hevði sín eið við orði: "Eg sessist ikki við hetta borð, fyrr enn tit hava hoyrt hvort einasta orð, sum eg eri biðin at bera.

17. Í Ábrahams húsi eri eg
tann elsti av hansara kóllum.
Gud gjördi hann ríkan og múgvandi,
í mæti hann ber av øllum,
til neyt og seyð, til silvur og gull,
har eru við fólki húsini full,
kamelar og hvört av sínum.

18. Kona hans Sára, sum gomul er,
fekk sonin á ellisdegi,
tann sonin, sum navnið Ísakur ber,
hjá Gudi og monnum ein gleði.
Hans faðir gav honum góðs og garð,
og Kánaansland, sum er heimstaður vár,
er honum av Harranum játtáð.

19. Nú havi eg Ábrami svorið, so satt
eg ikki kann undan meg siga,
at vitja til tykkara, hansara ætt,
og um hesa gentu biðja.
Ja, Harrin við brunnin sýndi mær tað,
at gentuna havi eg funnið í dag,
sum er mínum húsbóna ætlað.

20. Tí biði eg tykkum, tit veiti mær svar,
sum gentuni ráða og valda,
at eg við vissu kann vita við mær,
hvati tit munnu um hetta halda.
At ei av røttum skal sigast um meg,
at børnini sendi eg ørindi,
men fari síðani sjálvur”.

21. Laban og Bethuel sögdu hartil:
“Ímóti tær siga vit ikki,
tí Harrin tað hjúnalag hava vil,
sum er eftir hansara tykki.
Vit okkara játtan víst geva tær;
men gentan skal sjálv veita tykkum svar,
hvati henni á hetta líkist”.

22. Rebekka varð kallað fyri teir inn
nú sjálv fyri seg at svara.
“Er hetta í huga tær enn um sinn
við hesum monnum at fara

frá landi og øllum, sum tær er kært?
Tú skalt ikki siga, at noydd tú varðst,
tín egna vilja tú hefur”.

23. Hon svaraði teimum so satt og rætt,
sum Harrin skeyt henni í huga:
“Guds gerning at broyta er nær ikki lætt,
tað man ongin menniskja duga”.
Hon rætti Eliesari sína hond,
at hon vildi koma til Kánaansland
og har verða kona Ísaks.

24. “Eg Ábrahams Gudi takki fyrst”,
sang hann av hjarta og munni,
“sum gjördi, at ferð míni eyðhaðist,
so gentuna eg havi funnið.
Hann miskunnsamur og náðigur var
móti húsbóna mínum og líka móti mær.
Um ævir Hann heiðurin eигur”.

25. So leitar hann í sínum viðsori,
og festarfæ moynni hann gevur:
gull, silvur og dýrastu klæðni,
tey vakrastu, nakar hefur.
Og mamman og bróðurin téy singu sítt,
tað var ikki lítið, sum teimum varð býtt -
so tekur hann til í stórum.

26. Tá fyrstani hann at bordum fer
og teir, sum við honum vóru.
Teir ótu og drukku, sum siður er,
og glaðir frá borði fóru.
Men annan dagin hann vildi avstað -
Rebekka við honum í ferðalag -
hann kundi ei longur bíða.

27. “Vælsignað tú veri, vár systir kær”,
so ljóðaði samfeldur songur,
“og himmalsins Harri signi teg har,
sum leiðin hjá tær nú gongur,
at ætt tín skal fjolgast í túsumtal
og yvir tínum figgindum hava skal
alt valdið og yvirræðið”.

28. Eliesar við moynni í saðil steig,
hon fekk á kamelinum sæti.
Og genturnar tær fylgdu henni á leið,
har var bæði kúrur og kæti.
Hon vinunum heilsaði góða nátt,
og síðani hildu tey leiðina brátt,
til Kánaansland mundi liggja.

29. Men tá ið tey komu heilt suður har,
sum Ísakur bústað hevði,
tí var hann um kvöldið farin sær
at hyggja at boi og seyði
og hava sítt dagliga børnarhald
til Harrans, sum hefur á øllum vald -
tá sær hann kamelarnar koma.

30. Rebekka nú hugdi upp og sá
har Ísak á bonum ganga.
Hon smæðin sær vendi til sveinin tá,
hana fört hevði vegin tann langa:
“Hvor er hasin maður, sum kemur har?”
“Mín húsbondi er tað”, var hansara svar,
“hvors hústrú tú nú skalt verða”.

31. Tá ið Ísakur hevði frá ferðini frætt,
um hvussu tað gingist hevði,
hann til Rebekku - eg sigi tað satt -
sær vendi og hond sína legði
í hennara hond og leiddi nú
í móðurhúsið ta einastu frú,
hann elskaði allar sínar dagar.

32. Tann sama himmalska Harra og Gud
vit biðja fyri tykkum báðum,
at góðska Hans falli tykkum í lut
at liva í friði og náðum
í árini mong og at síggja við
bæði børn og komandi ættarlið,
til deyðin man skilnaðin gera.

Axel Tórgarð týddi